

μπε να έλθω δια να ίδω τόν υιόν της στεφόμενον και υστερον να αποθάνη. Διά τουτο, έσυγχωρήθη υπό τών έλλανοδικών.

ΠΕΡΙ ΤΥΝΗΤΟΣ

Η Τύννη ή άρτίως Ένεκα της υπό τών Γάλλων έκσπρατείας φημισείας, κείται προς άνατολάς της Άλγερίας κατέχει δε σχεδόν τό μέρος της άρχαίας Καρχηδόνας. Περί τά τέλη της ΙΓ΄ έκατονταετηρίδος κατεκτήθη υπό τών Τούρκων και ήνώθη τη Όθωμανική Αυτοκρατορία. Βαθυμυδών όμως, άξιωματικός τις φέρων τόν τίτλον του Βέη, ου άρχική λειτουργία ήν άπλώς ή συλλογή τών φόρων, έπέτυχεν είδος τι ήγεμονείας, τήν οποίαν ο Μουράτ Βέης κατώρθωσε να καταστήση κληρονομικήν. Κατά τήν δεκάτην έγδοήν έκατονταετηρίδα ή Τύννη κατέστη ύποτελής τη Άλγερία. Περί τήν άρχήν της δεκάτης έννάτης έκατονταετηρίδος, ο Χαμεύδα Πασάς άπετίναξε τόν ζυγόν της Άλγερίας, και κατήρτισε τυνησιακόν στρατόν έντόπιον, καταστήσας αύτω τήν χώραν ανεξάρτητον, και τοι έτήσιον χρηματικόν έπίδομα έπέστελλετο είς τήν Κωνσταντινούπολιν. Ο ένεστώς Βέης όμως, καίτοι αναγνωρίζων τήν κυριαρχίαν της Πύλης, ουδένα πληρώνει φόρον.

Η Τύννη έχει ώραιοι κλίμα καίτοι δε ή γεωργία δεν ενεργείται έντέχνως, άφθονία δημητριακών καρπών και άλλων προϊόντων παράγεται, έν δε ταις πόλεσι της Τύννης και τών Σούσαν άκμάζει ή βιομηχανία και τό έμπόριον. Οί κάτοικοι είσι τό πλείστον Άραβικής καταγωγής, άλλ' είσι πολλοί Βαρβαρίνοι ιδία έν τω έσωτερικώ.

Τό Βάρδον ήτοι ή θερινή κατοικία του Βέη, ισταται περί τό έν και ήμισυ μίλιον από του δυτικού μέρους της πόλεως επί γυμνής και σύμψηας πεδιάδος. Τό έσωτερικόν του οικοδομήματος είναι πολυτελές· αί όροφαι θαμβούσιν εκ χρυσαυ, καρμινίου και κυανού· τά κυριώτερα δωμάτια ανοίγουσιν είς μεγάλην αύλήν έστρωμένην διά μαρμάρου, και περικυκλουμένην διά τόξων σπηριζομένων επί μαρμαρίνων στηλών, ένω βρύσεις πικν-αχού διαχέουσιν θελητήριον δροσερότητα.

Τά φρούρια της Τύννης έκτίσθησαν υπό Ισπανών και είσι γραφικής έμφανείας, αλλά και τά πλείστα μωαμεθανικά ιδρύματα, είσιν είς λίαν κακήν κατάστασιν.

ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΓΟΥΤΕΜΒΕΡΓΟΥ

Τήν νύκτα της ήμέρας εκείνης, καθ' ήν ο Γουτεμ-βέργος συνεπλήρωσε τήν μεγάλην και εύεργετικήν αύτου ανακάλυψιν είδεν όραμα, όπερ πολλάκις διηγήθη είς τούς φίλους του.

Είδον, έλεγε, παρισταμένας ένώπιόν μου δύο γυναικας, καλλιπαρείους τήν μορφήν, αιδόμενας τό

σχήμα και σέμνας τήν περιβολήν. Η μεγαλειτέρα τούτων τήν ηλικίαν πρώτη λαβούσα τόν λόγον είπέ μοι διά φωνής μελιχίου... Άγάλλου Ιωάννη! Κατέστης άθάνατος. Τούτεσθεν τά φώτα και αί γνώσεις, αί έφευρέσεις και αί ανακαλύψεις δια σου θέλουσι διαδίδοσθαι είς τόν κόσμον. Οί λαοί οί χιλιάδες λευγών από σου άφιστάμενοι· οί άλλότριτοι τών ιδεών και γνώσεων της ήμετέρας χώρας θέλουσιν άναγνώσκει και έννοεί πασαν ιδέα διαδιδομένην και πολλαπλασιαζομένην διά σου, διά του έργου σου. Τέρπου και εύφραίνου Ιωάννη, άπεθανάτισας τό όνομά σου! Είσαι ο διερμηνεύς όν πρό αίωνων προσεδόκων οί λαοί όπως συνεννοώνται προς άλλήλους. Η ανακάλυψίς σου θα δικαιώσκη τήν μεγαλοφυΐαν, ήτις άνευ σου θα διετέλει άγνωστος είς τας έπερχομένας γενεάς, θα εύρύνη τόν κύκλον τών γνώσεων και θα καταστή χρησιμότατον όργανον είς τούς ύπερ της προόδου εργαζομένους. Ούτοι δε εξ εύγνωμοσύνης θα δικαιώσωσι τό όνομά σου, όπως συ θα δικαιώσκη τας ιδέας και τό όνομα αύτών».

Έπαυσε λαλούσα και παραχρημα λαβούσα τόν λόγον ή δευτέρα είπε μοι. Άληθώς Ιωάννη κατέστης άθάνατος, άλλ' έσκέφθης πώς; Νομίζεις ότι πάσαι αί ιδέαι είναι άγναι ώστε να δύνανται άβλαβώς να μεταδίδωνται είς τούς άλλους; Ο άνθρωπος θα καταχρασθή τό δώρόν σου, θα έκπορευθή τό εύεργετήμά σου. Δεν θα παρέλθη έκατονταετηρίς και ο κόσμος άντί να σε εύλογή θα σε καταράται. Λάβε ύπ' όψιν τάς χιλιάδας εκείνας ψυχών, αίτινες θα διεφθαρώσιν διά τών βιβλίων, όν αί σελίδες δηλητήριον ένσταλάξουσιν έν ταις αθώαις αύτών ψυχαίς, τας νέας εκείνας αίτινες διά τών κακών βιβλίων θα άπολέσωσι τήν παρθενικήν αιδώ, τούς πατέρας εκείνους οστίνες θα αίσχύνωνται διά τήν διαγωγήν τών θυγατέρων αύτών; Α! Ιωάννη, σοι άρέσει ή τοιαύτη άθανασία; Επιθυμείς λοιπόν τοιαύτην δόξαν; Δεν άποδειλιάς λοιπόν πρό της μεγάλης ευθύνης ήτις θα έπιβαρύνη τήν ψυχήν σου; Σκέφθητι καλώς Ιωάννη! Παραιτήθητι του σκοπού σου. Θεώρησον τήν ανακάλυψιν σου ως όνειροπόλημα τερπνόν μόν άλλ' έλεύθριον, ούτινος ή πραγματοποίησις θα ήτο ωφέλιμος εάν ο άνθρωπος ήτο χρηστός. Άλλά φεύ Ιωάννη! ο άνθρωπος είναι φύσει πονηρός. Τό να παράσχης δε όπλα είς τούς πονηρούς δεν γίνεσαι άρα και συ συνένοχος τών έγκλημάτων αύτών;

Έπαυσε λαλούσα και ρίγος διήλθε διά του σώματός μου. Έξύπνισα έντρομος! Έδίστασα επί στιγμήν, αλλά σκεφθείς ότι τά εύεργετήματα του Θεου ουδέποτε είσι κακά επεδίωξα τό έργον μου μετά πλείονος ζήλου».

Ο,τι έλεγεν ο Γουτεμβέργος περί της τυπογραφίας δύναται να λεχθή και περί πάσης άλλης ανακάλυψεως, ήν ο άνθρωπος καταχράται. Άλλά τίς ήθελε να προγράψη τήν κυρίτητα διότι χρησιμεύει προς καταστροφήν του ανθρώπου, ή τόν σίδηρον διότι εξ

